KORSAK
a zlatý meč

Jitka Komendová

FRAGMENT

Korsak a zlatý meč

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Jitka Komendová
Korsak a zlatý meč – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KORSAK
a zlatý meč

Jitka Komendová

Ilustroval Michal Švec

FRAGMENT

1. Přepadení

Temné mraky se stahovaly nad Oscelonií. Přestože bylo pár minut po poledni, celá okolní krajina se zahalila do pološera. Mrtvá řeka dělící Oscelonii na severní a jižní část byla rozbouřená a proud strhával do svého koryta stromy a keře, které mu stály v cestě.

Od nepaměti byla severní část Oscelonie zahalena rouškou tajemství a byla považována za krajinu plnou zlých sil a mocností. Proto byla také zcela neobydlená, když se nepočítají zlé bytosti, které pobývaly v úkrytu Smaragdových hor. Těmto bytostem, které byly minimálně o hlavu menší než normální lidé, se věky věků říkalo poloskřeti. Ačkoliv pro svůj menší vzrůst neměli nahánět strach, obyvatelé jižní části území z nich měli panickou hrůzu.

Jediným světlým bodem v severní Oscelonii byla Argolenova jeskyně, útočiště moudrého kouzelníka, jenž se usídlil na rozhraní obou částí země. Argolen byl velmi starý a místním obyvatelům od nepaměti pomáhal. Jelikož měl v sobě plno magické síly a energie, zachoval si

respekt i od poloskřetů, kteří na něj proto nikdy nezaútočili, přestože by ho ze svého území rádi vypudili.

Jižní část Oscelonie byla na pohled mnohem úrodnější a u břehů Korálového moře ležela osada místních obyvatel, kteří tu mnoho let žili v klidu a pohodě. Ovšem jen do té doby, než se objevili poloskřeti a začali Osceloňany přepadat, zabíjet a drancovat jejich úrodná pole a pracně vybudovaná obydlí.

Něco podobného očekávali Osceloňané i nyní. Vždy když se nebesa zatáhla černými mraky, dalo se tušit nějaké neštěstí.

„Už jedou!" vykřikl asi třináctiletý chlapec hlídkující na hradbách, které Osceloňané nedávno vybudovali na svoji ochranu. Výkřik se všem zaryl do uší, znamenal konec poklidným okamžikům celé osady. Všichni se okamžitě stáhli do svých obydlí a trpně očekávali nadcházející události.

V nejhonosnějším domě se sešel místní náčelník Sidor se stařešiny z celé osady. Nebylo to poprvé, co se snažili vymyslet plán, jak nad drancujícími poloskřety vyhrát a učinit jejich nájezdům přítrž. Bohužel ještě nikdy nebyli ve svých záměrech úspěšní.

Sidor, sedící v čele dubového stolu ve spoře osvětlené místnosti, byl muž asi padesátiletý, ale po všech utrpeních, která na jeho osadu v poslední době dolehla, vypadal mnohem starší. Proto bylo s podivem, že mladík asi dvacetiletý, který do místnosti právě směle vstoupil, byl jeho prvorozeným synem.

Byl to Korsak, nejurostlejší a nejodvážnější mladý muž z celé Oscelonie. V každoročně pořádaných zápa-

sech letos poprvé zvítězil, přestože byl ze všech zápolících mužů nejmladší.

I teď se na jeho pažích a hrudi rýsovaly mohutné svaly, které jen stěží zakrývala prostá lněná halena. Ozbrojen byl těžkým, dlouhým mečem, který měl zasunutý za opaskem, přes rameno měl přehozený kožený toulec se šípy, které si sám vyrobil, a v ruce svíral luk.

„Nevidíš, že máme radu starších?“ ozval se nevrle Sidor, kterého se nemile dotklo, že jeho syn vstoupil do místnosti bez pozvání.

„Už nebudu déle čekat, otče. Když se stále nemůžete k ničemu odhodlat, postavím se poloskřetům do cesty sám. Nedovolím, aby znovu a znovu drancovali a plenili naši rodnou osadu. Jejich nájezdy jsou stále častější, ještě jsme ani nestačili napravit škody z jejich posledního tažení proti nám, a už jsou tady zase.“ Korsak byl při své řeči rozčilený, na čele mu vyvstávaly kapičky potu, ale byl ve svém odhodlání ryze silný a mužný. Sám Sidor na něho byl patřičně hrdý. Přesto musel jeho mladický a poněkud nerozvážný temperament krotit.

„Nemá smysl mrhat silami, synu. Proti jejich síle a kouzlům nemáme s našimi obyčejnými zbraněmi nejmenší šanci. Silou všechno nezmůžeš, někdy je lepší používat rozum. Až přečkáme dnešní úder, navštívíme kouzelníka Argolena a poprosíme ho o radu. Snad nám bude nápomocen, protože není možné žít do nekonečna v područí těch malých padouchů.“

Přestože by Korsak mnohem raději bojoval s poloskřety tváří v tvář, uznával, že má otec přece jen pravdu. Otočil se ve dveřích a vyšel ven. Nadýchl se čerstvého

vzduchu a skryl se za výstupek ve stěně. Napjatě vyhlížel, kdy se ukáže první z nepřátel.

Nečekal dlouho. Záhy se objevily siluety jezdců na podivných ponících, které by nezasvěcenému pozorovateli vyloudily na tváři úsměv. Ovšem ten, kdo je už znal, raději zmizel a vyhnul se jim velkým obloukem. Taková pověst poloskřety provázela.

„Už jsou tady," zašeptal si pro sebe Korsak, když se za sousedním domem objevil vládce poloskřetů, mocný Buribal. Na první pohled nebyl ničím výjimečný a nijak zvlášť se nelišil od svých poddaných. Ale když pohled sjel na jeho plochou, vyhublou hruď, v každém hrklo, neboť zlatý amulet, který měl zavěšený na silném zlatém řetězu, byl něčím hrozivý.

Na zlaté plošce o velikosti dlaně dospělého muže byli propletení dva velcí, stříbrní hadi s vystrčenými rozeklanými jazyky a s ohromnýma zelenýma očima, jež tvořily smaragdy o velikosti větších mořských perel. Byly to bezesporu největší smaragdy, které Korsak ve svém životě viděl.

Korsak se otočil a zhluboka vydechl. Potřeboval načerpat novou sílu a energii, kterou při jediném pohledu na kouzelný amulet náhle ztratil. Pomyslel si, že v tom musejí být nějaké zlé, tajemné čáry a kouzla, když obyčejný zlatý amulet vysává z lidí veškerou sílu.

Za Buribalem následoval celý jízdní šik poloskřetů, kteří vydávali hrůzné zvuky, při nichž stydla krev v žilách. A nejen lidem. V okamžiku, kdy k osadě dojeli první jezdci, ztichli ptáci a všechna zvířata, která Osceloňané chovali. Jako by i němé tváře tušily, že se blíží něco strašného.

Před sýpkou s téměř celou letošní úrodou se jezdecký oddíl zastavil. Buribal pokynul rukou, což znamenalo jediné. Všichni se v okamžiku pustili do vynášení zásob.

Korsak se pomalu plížil podél obydlí za nimi. Postupoval opatrně krok za krokem. Brzy měl na dohled Buribala i všechny ostatní. Nejraději by vyrazil s bojovým pokřikem a změřil s nimi svoje síly v boji muže proti muži. Měl však na paměti otcova slova a držel, i když s velkými potížemi, svůj temperament na uzdě.

To se ale nedařilo dvěma mladíkům, kteří nový útok nemohli přenést přes srdce, a tak znenadání vyběhli a pustili se do poloskřetů.

Než se Korsak vzpamatoval a rozhodl se jim pomoci, bylo po boji. Oba leželi v hlubokých kalužích a nehýbali se. Přitom na jejich tělech nebyla patrná jediná rána, jež by náhlou smrt zdůvodňovala.

Korsak stál na místě jako přikovaný a nehýbal se. Držela ho nějaká neznámá síla, nemohl pohnout rukou ani konečkem prstu.

Teprve když se poloskřeti s ranci naditými letošní pšenicí a žitem začali stahovat zpátky ke svým úkrytům ve Smaragdových horách, rozlilo se Korsakovi po těle životadárné teplo a on mohl udělat první malý krok.

Bylo to více než podivné, ale i dva mladíci, do té chvíle ležící na rozbahněné zemi beze známek života, začali dýchat a probírali se.

V Sidorově domě, kam oba postižené mladíky přenesli, se vzápětí shromáždila většina bojeschopných mužů. Všichni chtěli vyzvědět, co přesně se před chvílí odehrálo.

Všechno byly jen domněnky, protože jediný Korsak byl svědkem celého výjevu. Ale ani on nedokázal rozumně vysvětlit příčinu tak rychlého oslabení.

„Můžete mi říct, proč jste se poloskřetům tak bláhově postavili?“ zeptal se Sidor nazlobeně a jeho obličej svědčil o tom, že jeho hněv je upřímný.

Oba mladíci se zatvářili provinile, už pochopili, že akce jednotlivců nemají žádný smysl. Proto také bez odmlouvání přijali trest, který jim Sidor uložil. Několik příštích dní stráví na poli, což pro ně bylo do jisté míry ponižující, protože v Oscelonii patřily tyto práce odjakživa ženám.

„Můžete odejít, hoši,“ pokynul oběma provinilcům Sidor a dál se o ně nezajímal.

„Otče, pověz, koho vyšleš za Argolenem?“ otázal se Korsak a napjatě se podíval na svého otce. Ve skrytu duše doufal a moc si přál, aby byl ve vybrané družině i on. A nemýlil se.

Po kratším dohadování bylo rozhodnuto. Do oblasti za Mrtvou řekou se vydá Sidor se dvěma stařešiny a Korsak. Ten byl vybrán nejen proto, že je synem náčelníka, ale zejména kvůli svým vlastnostem, odvaze, chrabrosti, chytrosti a síle.

Když se družina vydala na cestu, jižní část Oscelonie byla již opět ozářena sluncem. Pouze nad vrcholky Smaragdových hor stále zuřila bouře. Blesky stíhaly jeden druhý a doprovázely tak loupeživé poloskřety na jejich cestě k úkrytu ve skalách.

Čtyři muže na osedlaných koních vyprovázela na jejich cestě velká část obyvatel osady. Všichni věřili, že jim Argolen poradí a pomůže.

Cesta čtveřici ubíhala dobře a v poklidu. Když se večer začalo stmívat, objevila se před nimi Mrtvá řeka. Byla už úplně klidná, po rozbouřené hladině nebylo ani památky. Sidor zastavil a pokynul ostatním, aby sesedli. Potřebovali si odpočinout nejen oni, ale zejména unavení koně. Vyprahlá zvířata se lačně vrhla k řece a napila se.

Po krátkém odpočinku opět nasedli na koně a v nejmělčím místě přebrodili široké koryto Mrtvé řeky. Voda jim sahala jen ke kolenům.

Za Mrtvou řekou se krajina jako mávnutím kouzelného proutku změnila. Pryč byla zelená pohostinnost Oscelonie. Jakmile vstoupili na severní břeh, měli před sebou smutnou, jakoby šedivou krajinu bez vzrostlých stromů a zeleně. Jen občas se po cestě objevilo několik živořících keříků a pahýlů zakrslých stromů strádajících v neúrodné půdě. Na jejich větvičkách posedávalo jen pár vylekaných vrabců, kteří snad omylem zabloudili do těchto míst z úrodných jižních plání.

„Vypadá to tu mnohem hůř, než když jsem tuto část Oscelonie navštívil naposledy. Ale to už je hezká řádka let," ozval se jeden ze stařešinů a jeho tvář se zasmušila ještě o poznání víc. Nebyla to panická hrůza, co se mu v obličeji zrcadlilo, ale pouhá obava z toho, co je na jejich cestě za Argolenem čeká.

Ani Korsak se necítil bezpečně. Těšil se sem, toužil po velkém dobrodružství, ale když se nad jeho hlavou

ozvalo kvílivé skřehotání, trhl sebou a obrátil zrak k nebi.

Vznášelo se nad ním hejno podivných ptáků, kteří svou velikostí připomínali orly, ale měli mnohem delší zobáky. Otevírali je a nebezpečně nalétávali na členy družiny.

„Přidejte, nemůžeme potřebovat žádné další komplikace," zavelel Sidor a pobídl koně k většímu spěchu. „Argolenova jeskyně nemůže být daleko, určitě k ní dojedeme včas."

Měl pravdu, po několika minutách zběsilé jízdy se před nimi objevila zelená oáza. V okolní pustině vypadala nepřirozeně, jako kdyby byla z jiného světa.

Dva několik set let staré duby zakrývaly vchod do jeskyně. Tu podle dávno tradovaných zvěstí obýval Argolen.

Korsakovi se stáhlo hrdlo podivnou tísní. Ještě nikdy velkého kouzelníka neviděl, jen o něm slyšel vyprávět nepřeberné množství příběhů a pověstí, takže k němu už od dětství cítil posvátnou úctu.

U dubu sesedli z koní, uvázali je a přiblížili se ke vchodu do jeskyně.

„Pojďte dál, milí Osceloňané, už vás dlouho očekávám," ozval se z kamenných útrob mocný hlas. Bylo nad slunce jasné, že patří právě Argolenovi.

Jeden po druhém vcházeli do jeskyně. Když se úzká vchodová chodba zatočila doprava, oslnilo je zářivé světlo vycházející ze zlaté koule. Ta byla umístěna na vysokém oltáři a obložená mnoha drahými kameny.

Korsak si v první chvíli všiml zeleného smaragdu, který byl nejméně třikrát větší než smaragdy na Buri-

balově amuletu. Možná právě proto měl Argolen větší moc. Protože největší drahý kámen ze Smaragdových hor vlastnil on.

Prostranství, kde se právě nacházeli, bylo dlouhé nejméně patnáct stop a stejně tak široké. Čtvercový půdorys celé místnosti vytesané ve skalách měl na Oscelaňony zvláštní vliv. Uspořádání všech kouzelnických prostředků a pomůcek mělo svůj řád a smysl. A pro nezasvěceného bylo těžké pochopit jejich moc.

Argolen byl muž velmi starý, neurčitého věku, dlouhé šedivé vlasy mu volně splývaly na ramena, neupravený vous sahal až k opasku, kterým měl přepásanou dlouhou bílou kutnu.

„Mocný Argolene, odpusť, že jsme tě vyrušili a dovolili si tě vyhledat," začal svoji dlouho připravovanou řeč Sidor. Bylo vidět, že ke kouzelníkovi chová bezmeznou úctu a není si jistý, zda prosby Osceloňanů vyslyší.

„Očekával jsem váš příchod mnohem dřív, Sidore. Nechápu, proč jste ho tak dlouho odkládali. Vím dobře, co se ve vaší osadě poslední dobou děje, a chci vám být nápomocen. Ani mně se nelíbí ničivé nájezdy poloskřetů, kteří se začínají rozpínat na celé severní území. Dokud byli zalezlí ve Smaragdových horách a nikomu neškodili, nevadila mi jejich přítomnost. Ale teď je to jiné. Upozorňuji vás však, že nebude snadné zbavit se jich. Veškerá síla jejich moci je soustředěna do Buribalova zlatého amuletu. Ten, kdo ho chce zničit, musí ho rozetnout vedví na jeden jediný pokus."

„Nechápu, co je na tom tak složitého, mocný Argolene. Až příště přijedou, vezmu meč a všechno s nimi

jednou provždy vyřídím. Za nás za všechny. Nemám pravdu?“ ozval se pohotově Korsak.

„To by bylo opravdu příliš snadné, chlapče, nemyslíš?“ opáčil Argolen se shovívavým úsměvem a pokynul všem, aby se usadili u kamenného stolu. Na jeho silné desce byly vyryté různé obrazce a znaky, z nichž žádný z Osceloňanů nedokázal rozluštit ani jediný.

Argolen poodešel ke stěně a otevřel starobylou dřevěnou truhlu. Dlouho trvalo, než se mu podařilo nalézt to, co hledal. Opatrně zavřel masivní víko truhly, zamkl zámek a klíč pečlivě schoval. Teprve pak se vrátil k netrpělivým návštěvníkům.

Ve vrásčité ruce opatrně svíral zažloutlý svitek. Korsak se nedočkavě podíval na svého otce. Ten ho nepatrným,

leč důrazným posunkem uklidnil a dál čekali na kouzelníkovu řeč. Ve vzduchu viselo cosi tajemného, co mohl vysvětlit jedině mocný Argolen.

Konečně k nim přisedl a rozvinul svitek. Opatrně ho uhladil a ukázal ostatním. Byla to velmi stará mapa, kterou nikdy neviděli.

„Sidore, abych byl upřímný, na zničení Buribalova amuletu je nutné získat Zlatý meč. Cesta k němu je dlouhá a nebezpečná. Zatím se nikomu nepodařilo zmocnit se jej. Abyste mohli cestu podniknout, musíte shromáždit dostatek peněz na koupi velké námořní lodi. Vaše rybářské bárky tak obtížnou cestu podniknout nemohou."

Nad Argolenovými slovy se Sidor zamyslel, promnul si nervózně bradu a teprve pak promluvil: „Bude těžké, takřka nemožné opatřit dostatečné množství prostředků na námořní loď. Co jsme ztratili téměř všechnu úrodu, nemáme dost ani pro sebe, natož abychom mohli nějaké obilí prodat."

„Uspořádáme sbírku, uvidíš, náčelníku, že každý z našich lidí podle svých možností přispěje," ozvali se stařešinové, kteří až dosud mlčky naslouchali. Tahle možnost se zamlouvala i Korsakovi, ale dál se o penězích bavit nechtěl. Na to bude dost času, až se vrátí domů. Byl však stále netrpělivější a zvědavě si prohlížel mapu.

„Z Oscelonie vyplujete na jih přes Korálové moře. Budete míjet Diamantový ostrov, ale tomu se zdaleka vyhněte. Vypadá krásně a lákavě, ve skutečnosti však přináší lidem zlo a nesnášenlivost. Dál budete pokračovat na jihozápad až k malému ostrovu, kde je ukrytý a dobře

střežený Zlatý meč. Jak ho získat, to přesně nevím, o tom se nikde nepíše, na to budete muset přijít na místě sami. Ale to už bude úkol pro vaši posádku. Vybírejte mezi svými muži dobře, nejde jen o osud vaší vesnice, ale o celou Oscelonii."

Korsakovi se honily hlavou odvážné myšlenky a doufal, že ho otec na dalekou cestu také pošle. Přece by ho nenechal doma! Je sice horká hlava a někdy udělá věci dřív, než je promyslí, ale je silný a určitě by nebezpečnou cestu za Zlatým mečem zvládl a byl by posádce užitečný.

„Korálové moře je v těchto končinách dost zrádné a neprobádané. Většina z lodí, které se vypravily tak daleko, nenašla cestu zpět. Buďte tedy velmi obezřetní při výběru posádky. Jde skutečně o nadlidsky těžký úkol a nebude jednoduché Zlatý meč najít a přivézt. A zapamatujte si, jakmile se Zlatý meč jednou použije, ztrácí kouzelnou sílu a dál slouží jako obyčejný meč. Získáte-li ho, střežte jej jako oko v hlavě a ani v nejtěžších chvílích ho nesmíte použít. Ztratili byste tak všechno, co se vám podařilo získat." Argolen si odkašlal a nadechl se. Na okamžik to vypadalo, jako by ho dlouhá řeč fyzicky vyčerpala.

Osceloňané již na nic nečekali. Dozvěděli se všechno, co potřebovali zjistit, a museli se rychle vrátit do vesnice, aby se o dobrou zprávu podělili s ostatními.

„Počkejte ještě," ozval se Argolen, „tady máte něco ode mě. Berte to jako základ pro vaši sbírku, první příspěvek na nákup lodi." Podával Sidorovi velký smaragd, který musel mít nesmírnou cenu.

„Děkujeme ti, mocný Argolene, velmi jsi nám pomohl a svým darem dokázal, že nám věříš, že věříš v úspěch naší cesty. Přece jen nám tak svitla jistá naděje, že nejsme ještě ztraceni. Důvěřuješ nám a my ti dokážeme, že si tvých slov a činů vážíme. Velmi nás to povzbuzuje." Sidor promluvil za ostatní a z jeho hlasu bylo cítit silné dojetí. Argolen k nim byl vlídný a vstřícný, pomohl jim svou radou a teď bude jen na nich, aby zařídili ostatní. Sidor doufal, že se z výpravy za Zlatým mečem budou vracet jako vítězové a Argolenovu důvěru nezklamou.

2. Cesta do Koridonie

Po návratu z Argolenovy jeskyně zavládl v osadě čilý ruch. Všichni se snažili, seč jim síly stačily. Chtěli nashromáždit dostatek prostředků na koupi lodi co nejdříve. I ten nejchudší obyvatel osady přispěchal se svou troškou. Ať už přinesl zlatý, nebo jen stříbrný prsten, náušnice nebo náhrdelník, všichni obyvatelé bez rozdílu se vyznačovali neochvějnou touhou po brzkém konci poloskřetů. Netušili, že cesta za Zlatým mečem bude pro několik vyvolených Osceloňanů přímo životním úkolem.

Po týdnu bylo v Sidorově domě tolik zlata a drahých kamenů, že si za ně mohli koupit velkou námořní loď. Sidorovi a stařešinům už tedy zbýval jen jediný, nejobtížnější úkol. Museli rozhodnout, kdo se výpravy za Zlatým mečem zúčastní.

Nešlo o to najít dobrovolníky, protože by se přihlásili snad všichni Osceloňané, kterým osud rodné osady ležel na srdci. Bylo nutné vybrat ze všech mužů hrstku nejlepších. Nejen silných a bojovných, ale zejména takových,

kteří byli všestranně obratní, moudří a ovládali mořeplaveckou abecedu.

„Naše volba je mnohem těžší, než jsme předpokládali," ozval se rozhodným hlasem jeden ze stařešinů. „Většina mužů je schopná tuto cestu podstoupit. Přesto navrhuji, aby celou posádku vedl Korsak."

Sidora zalilo příjemné teplo. Věděl, že to nebylo řečeno kvůli tomu, že je Korsak jeho synem. Jeho přednosti nemohly uniknout nikomu. Přesto byl moc rád, že tuto větu vyslovil někdo jiný, o kom byli všichni přesvědčeni, že je nestranný.

Celkem tvořilo posádku patnáct mužů. Kromě Korsaka byl nejdůležitějším členem Krypton, kterému bylo skoro čtyřicet let. Protože byl ze všech nejzkušenější, měl být během výpravy jakýmsi mozkem všeho dění. K překvapení všech zaujali v posádce místo i dva mladíci, kteří se bezhlavě vrhli na poloskřety při jejich nájezdu, Oris a Erun. Dále byli vybráni Dorin, Spiron, Donbaj, Jarinéz, Torun a dalších šest silných mužů.

Po deseti dnech od přepadení osady oznámil Sidor jména mužů, kteří byli na cestu vybráni. Seznam vyvolal, jak už to bývá, reakce souhlasné i nesouhlasné. Někteří nepokrytě žehrali na Korsakovo mládí a nezkušenost, druhým vadilo, že se výpravy zúčastní i horkokrevní Erun a Oris. Přesto se však po Sidorově upokojujícím gestu celý dav utišil a zaposlouchal do jeho rozvážně pronášených slov.

„Milí Osceloňané, teprve čas ukáže, zda byl náš výběr dobrý. Tyto odvážné muže," rukou máchl k nastoupené posádce, „čeká dlouhá a těžká cesta. Na jednom z našich

malých rybářských člunů se vydají do Koridonie, kde musí vybrat a zakoupit vyhovující loď na dalekou cestu. Proto jsem s mladíky poslal i zkušeného Kryptona, který je zárukou, že vyberou dobře a za nashromážděné prostředky nás všech zakoupí správnou loď. Všechno ostatní už je v rukou osudu. Záleží na síle, odvaze a moudrosti všech. Budeme vás netrpělivě očekávat, protože úder poloskřetů se dá tušit co nejdříve. I kdybyste na své cestě neuspěli a Zlatý meč nezískali, přestože si takovou možnost nechci vůbec připouštět, budete mezi námi stále vítáni."

„Otče, slibuji na svou čest, že se vynasnažíme a Zlatý meč určitě přivezeme. Možnost, o které ses před chvílí zmiňoval, si ani nepřipouštíme. Nemám pravdu, hoši?" S těmito slovy se Korsak obrátil k hloučku mužů, kteří ho obklopovali. Všichni přikyvovali, nepochybovali, že se svého poslání úspěšně zhostí.

„A teď se pojďte ještě před cestou posilnit, budeme hodovat, radovat se, abychom zahnali nepříjemné chvíle loučení. I když se jim stejně nevyhneme."

Sidorův návrh všichni bouřlivě přijali a začala veselá zábava. Taková, na jaké Osceloňané už téměř zapomněli. Dlouho nezažili tak příjemné chvíle. Od dob, kdy na jejich území stále častěji vpadali poloskřeti, nebyl důvod k jakýmkoliv radovánkám a oslavám.

Teprve pozdě po půlnoci uléhal Korsak na lože. Nemohl usnout, hlavou se mu honily myšlenky na dalekou cestu. Víčka se mu zavřela únavou až těsně nad ránem.

Korsaka probudily první sluneční paprsky. Rodící se den předpokládal pěkné počasí, což je pro plavbu po moři vždycky velmi důležité.

Korsak rychle vstal a oblékl se. Po zaklepání vstoupila do místnosti starší, ale stále pohledná žena. Přestože se od Korsaka svými rysy lišila, byla to jeho matka. Její světlé a Korsakovy tmavé vlasy spolu ostře kontrastovaly. Po matce zdědil povahové vlastnosti, po otci zase snědou pleť a vysokou, mohutnou postavu.

„Jdu se s tebou rozloučit, Korsaku. Vždy jsem tě opatrovala jako oko v hlavě a teď mi odjíždíš na dalekou cestu. Ztrácím tě…“

„Zůstanou tu s tebou mladší děti, matko,“ odpověděl tiše Korsak a vklouzl de její otevřené náruče. Ve chvílích, kdy ho nikdo, ani otec, neviděl, se do její konejšivé náruče často utíkal. Ona vždy našla hřejivé a laskavé slůvko, místo převahy a zlostných výpadů, které mu občas uštědřil otec.

„Vím, ale ty jsi můj prvorozený, Korsaku. Přijmi tenhle náramek jako svůj talisman. Chci, aby tě na cestě provázelo něco ode mě. Doufám, že ti přinese štěstí a vrátí mi tě v pořádku zpět.“ Navlékla na jeho silné zápěstí vlastnoručně vyrobený kožený náramek. Byl spletený z několika proužků kůže a byl přes svoji jednoduchost nádherný. Přesně takový si Korsak přál. V každém upleteném očku byla zručně upevněna malá mořská perla. V slunečním svitu se krásně leskly.

„Jako tvoje slzy, matko,“ usmál se Korsak a setřel jí uslzené tváře. Přijala jeho něžné pohlazení a nešťastně si povzdechla. Zdaleka nesdílela jeho mladický optimismus

a na celou plavbu se dívala starostlivýma mateřskýma očima, které vidí všechno mnohem složitěji. Přesto však doufala, že její prvorozený syn v těžké zkoušce, již mu osud právě přichystal, se ctí obstojí.

V rychlosti se Korsak rozloučil se svými sourozenci. Mladší bratři mu v skrytu duše záviděli a přáli si být starší a silnější, aby mohli dobrodružnou cestu také podniknout. Sestra se loučila se slzami v očích, přestože byla na svého velkého bratra pyšná.

Potom Korsak zamířil nejkratší cestou k přístavu. Za pasem se mu blyštěl dlouhý, těžký meč. Velkou část noci mu ho otec čistil a brousil, protože byl nervózní a nemohl stejně jako jeho syn usnout. V chůzi Korsakovi meč nijak nebránil, proto byly i přes tuto zátěž jeho kroky lehké jako kroky jelena.

Procházel davem lidí, který lemoval celou cestu do přístavu. I když prožívali těžkou dobu, na Korsaka se usmívali a vesele mu mávali. Přáli si, aby měla jejich plavba úspěch, a doufali…

Korsak nebyl na podobná shromáždění zvyklý. Proto na jejich citové rozpoložení odpovídal dost rozpačitě a nesměle. Přestože tušil, že se sluší, aby dal najevo svoji převahu, když byl pověřen velením celé posádky, byl ve svém nitru stále malým chlapcem. A okázalé loučení mu vhánělo do tváře rozpaky.

S povděkem přivítal, když se přiblížil k moři a zahlédl připravenou rybářskou loď. V tom okamžiku se z něj stal námořník a na své okolí už nic nedbal. Srdce ho táhlo na palubu, tam už na něj netrpělivě čekalo čtrnáct členů posádky.

Nevelká rybářská bárka mohla jen stěží poskytnout pohodlí patnácti námořníkům, leč neměli na vybranou. Osceloňané nevlastnili žádnou velkou loď. Prozatím ji totiž nikdy nepotřebovali, vystačili si s malými plavidly, která využívali jen pro svoji obživu, k rybolovu. Až teprve s příchodem utrpení a výbojů loupeživých, chamtivých poloskřetů se situace radikálně změnila. Bohužel k horšímu.

Všichni věděli, že by jejich stesky byly marné a zbytečné, proto se všech patnáct námořníků chopilo své práce a během několika minut byli připraveni odrazit od břehu.

„Donbaji, vytáhni kotvu! Dorine, ke kormidlu!“ zavelel Korsak. Dal tak pokyn k plavbě.

Přístavem po jeho slovech projela vlna vzrušení a začala se ozývat poslední slova rozloučení, která rychle zanikla v šumění vln.

Podvečerní větřík si jemně pohrával s napnutou plachtou. Byla jediná, čehož Korsak upřímně litoval. Loď byla z toho důvodu pomalá a cesta do Koridonie měla trvat ještě dalších čtyřiadvacet hodin. Až budou mít loď novou, to se to popluje!

„Kdybychom nepospíchali za naším posláním, byl bych docela rád, že je tak klidné moře a téměř bezvětří. Takhle jsem navztekaný, protože bychom trochu větru potřebovali,“ posteskl si Korsak na zádi lodi Kryptonovi. Ten chápal jeho stesk velmi dobře. Každé zdržení může přijít Osceloňanům, kteří byli nuceni zůstat v osadě, draho.

„Nepropadej beznaději. Snad se čerstvého větru dočkáme už brzy, Korsaku. Uvidíme…“

„Kapitáne,“ vykřikl nervózně přibíhající Erun, „zaslechli jsme volání o pomoc.“ Korsak nevěřícně zakroutil hlavou, přesto se odlepil od zádi a udělal první krok.

„Pojď, rychle. Tamhle na pravoboku,“ poháněl ho ke spěchu Erun. Krypton se přidal k nim a společně se zaposlouchali do blížící se noci. Opravdu se z dáli ozývalo tiché volání.

„Dvacet stupňů doprava a udržovat kurz, Dorine. Musíme se k němu opatrně přiblížit.“

Netrvalo dlouho a na obzoru se objevilo zvláštní plavidlo, dá-li se tak několik k sobě svázaných, polámaných trámů nazvat. Na něm ležel muž, který neustále mával rukama, a jeho ústa zoufale volala a prosila o pomoc. Ta se už naštěstí blížila.

Neznámý muž s vypětím posledních sil vylezl po provazovém žebříku na palubu. Neodmítl nabízenou pomoc dvou námořníků, kteří ho v posledních okamžicích zachytili.

Udělal první krok ke Korsakovi, ale vzápětí se vyčerpáním zhroutil, vysmekl se mužům, kteří ho přidržovali, padl bezvládně k jeho nohám a zůstal nehybně ležet na palubě.

Aniž by Korsak musel pronést jediné slovo, ochotné paže se chopily ležícího muže a odnášely ho do podpalubí, kde ho uložily na palandu.

Tam za ním o několik minut později scházel Korsak doprovázený Kryptonem. Chtěli o muži něco zjistit, neznali odpovědi na příliš mnoho nevyslovených otázek.